

Hai người bạn Đức và cuộc hành trình bằng xe 2 bánh

03-09-2006 00:56:36 GMT +7

Đều mang họ Klein, đều là người Đức, đều cùng niềm đam mê khám phá những vùng đất mới lạ, khao khát tiếp xúc với nhiều nền văn hóa, nhiều con người ở những xứ sở khác nhau, kẻ xe đạp, người xe máy, họ lên đường. Thời điểm khởi hành của họ cách nhau 3 năm song vào một ngày đẹp trời giữa năm 2006, sau khi đã vượt qua hàng vạn km, hai người bạn lạ lòng ấy đã gặp nhau tại Campuchia và ngẫu nhiên trở thành bạn đồng hành trên hành trình xuyên Việt. Đến VN từ ngày 19-7-2006, những ngày cuối tháng 8 này, họ đang dạo quanh các con phố TPHCM trước khi lên đường ra Bắc vào đúng ngày Quốc khánh nước ta (2-9)

Ông Fred Klein và bà Annemarie Klein trên đường phố TPHCM

. Phóng viên: Ý tưởng về chuyến đi xuất phát từ đâu và mục đích của chuyến lữ hành vòng quanh thế giới này là gì, thưa ông bà?

- **Bà Annemarie Klein:** Ngay từ khi còn là học sinh, khoảng 17-18 tuổi, ý tưởng về chuyến đi đã hình thành trong tôi. Ước mơ này được tôi nuôi dưỡng từ đó đến nay. Tôi đã tự đề ra mục tiêu phấn đấu: Ngoài 30 sẽ một mình một xe đạp rong ruổi khắp các vùng đất trên thế giới. Tôi chọn mốc sinh nhật thứ 34 của mình, ngày 12-5-2002, làm ngày khởi hành, sau buổi tiệc chia tay với gia đình, bạn bè, đồng nghiệp (tôi là một y tá) đã nhiều năm gắn bó tại quê nhà Altheim.

Hai người bạn Đức tại một quán cà phê ở TPHCM. Ảnh: P.T

trên cuộc đời này.

Ngay từ bé, tôi đã quen lối mạnh mẽ, cư xử như con trai, trèo cây, tắm sông, trượt tuyết, cưỡi xe đạp vèo vèo, thế mà buổi chia tay vẫn không cầm được nước mắt. Mục đích chuyến đi rất đơn giản: Để thấy, để hiểu, để cảm được vẻ đẹp của từng vùng đất và con người sống trên vùng đất ấy và nhất là sao lại không thể giúp được cho họ những việc nằm trong khả năng của mình. Tôi chọn phương tiện xe đạp để đỡ tốn kém và có cơ hội khám phá chi tiết hơn từng vùng đất tôi đặt chân đến. Một ngày nào đó, có lẽ bạn sẽ có cùng suy nghĩ như tôi: Muốn đi, muốn khám phá, muốn thu vào mắt tất cả những gì tươi đẹp nhất

- **Ông Fred Klein:** Tôi 45 tuổi, làm công việc kinh doanh vật liệu xây dựng đến nay đã hơn 20 năm nhưng từ thời thanh niên, tôi đã khát khao được đi đây đi đó. Niềm mong ước ấy cháy bỏng đến độ đêm nào tôi cũng bị ám ảnh, có lúc lẩm nhẩm thành lời: Mình phải đi vòng quanh thế giới; mình phải làm một điều gì đó. Ngày 26-7-2005, sau hơn 20 năm lao động cật lực, tôi đã dành dụm được một khoản tiền, sẵn sàng cho việc lên đường. Là phái mạnh nên buổi chia tay của tôi cũng lặng lẽ hơn cô bạn đồng hành. Xe máy giúp tôi thỏa mãn cả hai niềm đam mê: thiên nhiên và tốc độ. Tiếc là ở VN, vì một lý do khách quan, tôi không thể tiếp tục cuộc hành trình bằng xe

máy mà phải chuyển sang xe đạp. Chiếc xe đạp này tôi mua ở Campuchia còn xe máy đang gửi tại Đại sứ quán Đức ở Campuchia.

. Chuyến đi dài ngày như thế, chi phí có lẽ sẽ không nhỏ? Sự chuẩn bị cho cuộc hành trình chắc hẳn đã kéo dài từ rất lâu?

- **Ông Fred Klein:** Chi phí của chuyến đi gần như tấp tểnh đều từ số vốn dành dụm của tôi trong hơn 20 năm nay. Dù đã hạn chế tối đa, ở những khách sạn bình dân, ăn uống tại các hàng quán gặp trên đường đi và thấy ngon miệng... (ở TPHCM, các quán cơm bình dân là nơi tôi thường ghé đến), nhưng mức sinh hoạt phí vẫn không thể dưới 10 euro/ngày. Ở Đức, số tiền này không đáng là bao nhưng trên đường đi, tôi cố gắng tiết kiệm càng nhiều càng tốt. Tuy nhiên, khi tiền đã cạn, tôi có thể dừng lại kiếm một công việc gì đó để có tiền đi tiếp. Còn rất nhiều đất nước mà tôi khao khát khám phá. Tôi hoàn toàn tự tin vào sức khỏe của mình.

- **Bà Annemarie Klein:** Cũng như ông bạn này, gần như số tiền chi cho chuyến đi đều lấy từ khoản lương y tá của tôi để dành bấy lâu nay. Tuy nhiên, tôi may mắn hơn một chút khi một phần kinh phí cho chuyến đi được một vài mạnh thường quân giúp đỡ. Đổi lại, tôi thường xuyên phải mặc trang phục có tên các thương hiệu đó trên người, như một cách quảng cáo vậy! Cũng như anh Fred, mỗi tháng tôi chi không dưới 300 euro. Và chắc chắn, khi cần, tôi có thể dừng chân tại một vùng nào đó, hành nghề y tá để có thêm thu nhập, quyết không bỏ cuộc giữa chừng. Từ nhỏ tôi đã luyện tập thể thao đều đặn mỗi ngày và biết một vài môn võ, nhờ vậy tôi đủ dẻo dai để đi tiếp chặng đường còn lại.

. Trước đó, ông bà đã từng biết đến VN qua các phương tiện nào?

- **Ông Fred Klein:** VN theo những gì tôi biết qua sách vở, báo chí, TV, internet là một VN với lịch sử đấu tranh chống ngoại xâm oanh liệt, đồng thời đó là một đất nước rất an toàn, bình an. Còn VN trong mắt tôi bây giờ là một quốc gia đang nỗ lực vươn lên. Chúng tôi đặc biệt ấn tượng với sự thân thiện và hiếu khách của người dân đồng bằng sông Cửu Long. Chúng tôi đã đi khắp các tỉnh miền Tây Nam Bộ, chỉ trừ Cà Mau chưa đến được.

- **Bà Annemarie Klein:** Đó cũng là những điều tôi biết được về đất nước các bạn. Tôi đã ngắm hàng giờ những khu chợ nổi trên sông, những gương mặt hồn nhiên, trong sáng của các em bé ở nông thôn tôi gặp trên đường. Đời sống người dân đồng bằng sông Cửu Long còn nhiều khó khăn nhưng tôi thấy họ vẫn luôn lạc quan và tốt bụng. TPHCM của các bạn sẽ đẹp hơn nữa nếu tình trạng ô nhiễm và các vấn đề về giao thông được khắc phục. À quên, món VN mà tôi thích nhất là gỏi cuốn và bì cuốn. Tôi rất thích được tự tay cuốn lấy và... thưởng thức thành quả của mình.

. Những ngày lang thang trên đường đã mang đến cho ông bà những gì? Sau chuyến đi, các cuốn sách và phim về chuyến phiêu lưu dài ngày của hai tác giả họ Klein sẽ ra đời?

- **Bà Annemarie Klein:** Hiện giờ, tôi vẫn chưa có ý định viết sách lẫn làm phim. Mỗi ngày trôi qua với tôi đều đầy ắp niềm vui và tôi sẽ giữ mãi những niềm vui ấy trong tim. Kết thúc chuyến đi, tôi mơ ước có được một cuộc sống bình thường, được làm vợ, làm mẹ như bao phụ nữ khác. Thật sự, 15 đất nước tôi đã đi qua mang đến cho

tôi nhiều bạn bè mới. Người bạn đặc biệt nhất, cho đến lúc này chính là bạn đồng hành Fred.

- **Ông Fred Klein:** Làm phim, viết sách ư, tại sao lại không? Trong những ngày băng qua những vùng đất mới, tôi đã nảy ra ý định đó. Quyển sách đó, đầu tiên là cho chính bản thân tôi để lưu giữ những kỷ niệm đáng nhớ nhất trong cuộc đời. Và kế đến, quyển sách sẽ được viết cho những ai thật sự quan tâm đến những gì tôi đã làm, đã chứng kiến. Cuốn sách ấy chắc chắn sẽ vô cùng bổ ích cho những ai thật sự yêu thích thiên nhiên, yêu thích khám phá như tôi. Rồi tôi sẽ trở về Đức, sẽ bắt đầu lại từ con số không, nhưng tôi nghĩ mình đã rất “giàu có” vì chuỗi ngày tươi đẹp đó sẽ bên tôi mãi mãi.

. Ấn tượng gì ở VN khiến ông bà nhớ mãi? Ông bà sẽ cùng sống với người VN trong bao lâu?

- **Ông Fred Klein:** Trước đây, quả thật tôi hơi e ngại vì mình là người nước ngoài, người VN làm sao phân biệt được mình đến từ đâu. Biết đâu họ sẽ nghĩ rằng chính cha ông mình là kẻ thù xâm lược họ nên có những hành động tiêu cực. Đến đây, tôi mới thấy những con người tôi gặp rất dễ thương. Họ đã tận tình giúp đỡ khi xe chúng tôi bị hư; họ đã mời chúng tôi dùng bữa cơm gia đình thân mật... Chúng tôi dự định sẽ dành nửa năm để đi khắp đất nước các bạn, sẽ đặt chân đến những vùng đất heo hút mà có lẽ chính người VN cũng ít có cơ hội đặt chân đến. Sau VN, Trung Quốc có thể sẽ là đất nước thứ 16 trong nhật ký lữ hành của tôi, bởi không loại trừ trường hợp tôi quay về Campuchia để lấy mô tô rồi rẽ sang hướng khác.

- **Bà Annemarie Klein:** Vì đi bằng xe đạp và thích lang thang khắp hang cùng ngõ hẻm, nên hiện giờ tôi mới chỉ ghé thăm được 15 quốc gia. Trước chuyến đi, bạn bè bảo rằng tôi quá can đảm bởi dù mạnh mẽ đến đâu, tôi cũng chỉ là một phụ nữ một thân một mình trên đường, lại di chuyển bằng xe đạp. Tôi cũng hơi e ngại khi qua một số vùng đất được “cảnh báo” từ trước. Cho đến nay, có thể nói là tôi khá may mắn khi chưa gặp phải biến cố nào suốt 4 năm xa nhà. Chúng tôi dự định sẽ kết thúc chuyến thám hiểm VN vào cuối năm nay.

. Ra đi lâu như thế làm sao tránh được nỗi nhớ nhà?

- **Bà Annemarie Klein:** Nhiều lúc một mình trên những con đường xa tít hay đêm nằm trong một căn phòng xa lạ, tôi nhớ nhà da diết. Nhưng dù thế nào chăng nữa, tôi không cho phép mình bỏ cuộc nửa chừng, bởi tôi biết bố mẹ tôi (đều đã trên 70 tuổi) vẫn tin tưởng và động viên tôi, vẫn tự hào về tôi và vẫn dõi mắt theo từng miền đất tôi đi qua trên các thông tin từ website cá nhân của tôi (www.bikeworldtour.com) do một người bạn làm giúp và cập nhật đều đặn mỗi tháng. Bạn bè tôi vẫn đều đặn liên lạc bằng e-mail với tôi nên tôi cũng được an ủi phần nào. Tôi nhớ mãi lời một người bạn trước chuyến đi: “Annemarie, hãy nhìn thẳng, đừng ngoái lại phía sau. Tạm biệt bạn!” khi tôi cố ngoái nhìn chiếc cầu Donausteg trước khi cầm lái đạp xe dọc theo dòng Danube, mặc nước mưa hòa với nước mắt...

- **Ông Fred Klein:** Nếu nói không nhớ nhà là nói dối. Thật sự, tôi rất khâm phục ý chí của cô bạn Annemarie. Cũng như cô ấy, một anh bạn đã tạo cho tôi website www.fredontour.de để tôi giữ liên lạc thường xuyên với gia đình, bạn bè... Những ai quan tâm đến chuyến đi đặc biệt này của chúng tôi hoặc muốn làm bạn cùng chúng tôi có thể ghé thăm 2 website trên.

. Tôi (PV) cũng rất khâm phục ý chí, quyết tâm cùng sở thích của ông bà. Xin cảm ơn ông bà. Chúc ông bà có cuộc hành trình hạnh phúc...

Phương Trang thực hiện